

(B. Δ.) Ποιητής του Παργασού, α. (Κ. Κ. ίδου λοιπόν το ψευδώνυμον που είχες εις τόν διακοπέντα «Παιδικόν Κόσμον»...)

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Όλυμπιονίκης α. Ξενικεύμενο Έλληνοπούλο, α. Φρά-Διάβολος, α. Μιμόζα, κ. Άρης, α.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ο Έφοριαν με την Έλληνικήν Καρδίαν, Άρνιβαν τον Καρχηδόσιον και Νεράϊδαν των Αγοράων...

Πνευματικά ασκήσεις: Δι λύσεις δεκταί μέχρι της 7 Φεβρουαρίου. Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δέον να γράφωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι...

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Μενέλαον Γ. (ευχαριστώ πολύ δια την φροντίδα και δια τους τόσον φιλόφρονες λόγους) Βροστήν του Λιός, Έφοριόνα (Μ. Μυστικά έστειλα) Μαίρην Σ. (καλώς τα δέχθηκα)...

του 1906: Όρέστην Η. Α. (έχει καλώς εγχομαι περαστικά) Γόνδολαν της Βενετίας... 51. Αναγραμματισμός. Προφήτης μεγάληγορος, Ός έχω αν μάρσις...

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

των έγγραφων και των ανανεώσεων με διαιτώμα Λαχείου και Μετοχής δωρεάν, παρετάθη μέχρι της 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

650 ΜΕΤΟΧΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. ώστε θα δοθούν ακόμη, εις τους προθυμότερους και ταχύτερους, άλλαι 350.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις δεκταί μέχρι της 7 Φεβρουαρίου. Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δέον να γράφωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι...

47. Δεξιόγραφος. Το πρώτον μου εινε χρονικόν, Χρηματικόν το δευτερον μου, Κι' ώραϊον άστρον φωτεινόν...

48. Στοιχειόγραφος. Όπως είμαι αν μ' άρισης, Άνοιξιότικον, άκμαϊόν, Τριάντα-μία θά μετρήσης...

49. Συλλαβικός Ρόμβος. = Μουσικός φόβγος, = Παιδιά των αρχαίων, = Χώρα της Αμερικης, = Χώρα της Εβρώπης, = Γράμμα

Κάθε άστερισκος του σχήματος αντίπροσωπεύει μιαν συλλαβήν.

50. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 = Αρχαία βασίλισσα, 2 1 3 6 5 = Ένδυμα, 3 1 5 6 3 = Χόρτον, 4 1 5 6 3 = Θεός, 5 1 6 3 = Οικοδόμημα, 6 2 5 4 3 = Διπουν, 7 2 1 = Απειροσμός

51. Αναγραμματισμός. Προφήτης μεγάληγορος, Ός έχω αν μάρσις, Καί χώρα με τό άρτρον της, Αν μαναγραμματίσης...

59. Τελική άκροστιχίς.

Τα τελικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποτελοῦν έγγονον του Ηριάμου: 1, Νήσος του Αιγαίου, 2, Μέγα π. λιμιά, 3, Βασίλισσα της Αγγλιας...

ΛΥΣΕΙΣ

494. ΑΜΥΝΤΑΣ ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΥΖΙΚΟΣ ΑΜΕΙΦΩΝ ΕΞΕΝΟΦΩΝ ΜΟΡΦΕΥΣ ΣΕΡΙΦΟΣ

495. Το σχολειό εινε χωρίς Γ (χωρισταί), τα άλλα σπία εινε με Τ (μετά).

502. ΛΑΜΙΑ (Λάρισσα, ΝΑΪΟΣ, Κί-Μων, Θέτις, Μαλέας.)—503. Κάλλιον άργά παρά ποτέ.—504. Ζήσις βιον κράτιστον αν θυμοῦ κρατής.

509. ΠΑΛΑΙ ΑΔΑΝΑ ΛΑΓΩΣ ΛΝΩΘΙ ΙΑΣΙΣ

ΘΗΝΑΙ, (ΑΙγυπτός, ΘΑσος, ΗΝίχορος, ΝΗσσα, ΑΘανάσιος, ΙΑσων.)—513. Αμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα.—514. Ήξεις άφίξεις οῦ θνήξεις εν πολέμω

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω γραμματόσημα πασών τών χωρών.—Νικόλαος Η. Φωκάς, Αργουστόλιον (Κεφαλληνίας).

Α νταλλάσσω ταχυδρομικά καλλιτεχνικά δελτάρια με Δεσποινίδας, Απάντησις άσφαλεστάτη.—Nicolas Kyprioti, Regie du Tabac, Samsoun (Turquie).

Α νταλλάσσω εικονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμώ τοποθεσίας και καλλονάς.—Φίλιππος Αθ. Ξανάρης, Βόλος (Έλλάς).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Έπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεϊς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έν Αθήναις, 7 Ιανουαρίου 1906

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια) Έμειναν άφωνοι, δι' έλίγας στιγμάς, από τον θαυμασμόν των εις τό πτωχικόν έκεινο σπίτι.

έσας, κύριε Κλαβαγιάν, ναυτικός σαν τον Σουρκούφ. Θέλω να πολεμησω με τους Άγγλους και να φέρω την μαμμά και την Άγγαν πίσω, εις την Βρεταννν. Θέλω να με πάτε στον Σουρκούφ, θέλω ναρθώ μαζί σας.

τόν πατέρα σου; Τι θ' άπογίνωμεν, ή άδελφή σου κ' εγώ, δύο πτωχοῦλες χωρίς προστασίαν, αν μῆς άρίσις και σύ; Άλλα ο Ούιλ ήτο έτοιμόλογος και δεν του έλειπε τό πνεῦμα:

«Διέτρεξαν γρήγορα τό διάστημα...» (Σελ. 42, στ. α')

νής, κι' έλας, ότι ο μπαμπάς ο ίδιος έχει τάξη στον Σουρκούφ πώς θα με δώση 'ς αυτόν. Δέν έπρεπεν όμως να έλιπίξη την άμεισον συγκατάθεσίν της.

Κλαβαγιάν, ο ναυτοπαίς του Σουρκούφ. Ο ναυτοπαίς του Σουρκούφ! έπα-νέλαβεν ή κυρία Τερνάν, ως θρηνώδης ήχῶ.

κ' έλαβα την απάντησιν «οχι», χωρίς κανένα διαταγμόν, χωρίς καμμίαν έντροπήν, ως εάν ώμολογείτο ή άπλουστέρα έλλειψις του λόγου!... Αυτό δέν είνε σύμπτωμα λυπηρόν; Κάποια θρησκευτική αδιαφορία, ή όποία ήρχισε τά τελευταία χρόνια να παρατηρήται εις τάς μεγάλας πόλεις, δέν είνε φαινόμενον που ειμπορεί να δικαιολογησθ ή ζωηροτέρας ανησυχίας δια τόν μέλλον τής κοινωνίας μας, τής φυλής μας, του Έθνους μας; Έτυχε ποτέ ν' άκουσετε δια τούς Άγγλους, ότι προτιμούν να μείνουν νησι-νοί την Κυριακήν παρά να μήν υπάγουν εις την Έκκλησίαν ή να μη διαβάσουν Ευαγγέλιον; και έτυχε ποτέ νακούσετε ότι δι' αυτό ίσα-ίσα οι Άγγλοι είνε ό μεγαλύτερος λαός;

«Εσκούπισε την πένναν του εις την γούναν του Μελάνη...» (Σελ. 44, στ. β')

πως είμαι σκουπιστήρι τής πέννας! Και πραγματικώς, επάνω στο γραφείον, εφαινότανε ό γατάκος μας σαν ψεύτικος γατάκος από μαύρο βελούδο, με γλωσσίσσα από τσόχα κόκκινη... Έ! τέτοιο σκουπιστήρι καθένας θα τό εξέηλευε. Ρωτάτε όμως και τόν κακόμοιρο τόν Μελάνη!...

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Πώς ό δολοφόνος εφανατίσθη να πετάξη τό σώμα εις εκείνο τό χωράφι, όπου, εκτός από εξαιρετικήν σύμπτωσιν, κανείς δέν έπρόκειτο να περάσθ προ τής εποχής τής συγκομιδής; έσυλλογίζετο ό Χάρδου. Μήπως ήτο αυτό ή εκδικησις κανενός άγριου; Άλλά αι φυλαί των Έρυθροδέρμων είχαν εκδιωχθ ή εις την ινδικήν χώραν. Κάπου-κάπου, εφαινοντο ακόμη έπερνούσαν μερικοί άγριοι, όλιγον επίφοβοι όμως, — τόνον τούς είχαν άποκτηνώσθ ή κατάχρησις του «νερού τής φωτιάς», όπως έλεγαν τό οινόπνευμα είχαν κατανήσθ ήληθινοί; ζητιάνοι, προσπαθούντες ν' ανταλλάξουν ινδικά σανδάλια ή χειροτεχνήματα στολισμένα με πτερά και χάνδρες και να πάρουν χρήματα ή μεθυστικά ποτά. Ό Ίνδός που θα ήθελε να εκδικηθ τούς γονείς αυτής τής μικρούλας, δέν ό άφινεν άπειράκι τά μαλλάκια τής θα έγδερνε τό κρανίον τής και θα έκρεμούσεν εις την ζώνην του τά χρυσά σκουρό της.

Λοιπόν, τί άλλο; Ένώ, ανεκάτευσεν εις τό μυαλό του αυτός τούς συλλογισμούς, ό Τζάκ Χάρδου άνεσήκωσε τό σωματάκι, τό όποιον ήτο ψυχρόν και άψυγον. Έλεγε να τό ένταφίσθ εύπρεπώς εις μίαν γωνίαν, κάτω από έν ώραιον δένδρον, και ή Μάγνη, ή κόρη του θα έδάκρυζε δια την μικράν άγνωστον.

Έβγαλε τό σακκάκι του και έτύλιξε τό παιδάκι. Καθώς τό άνεσήκωνεν, ένόμισεν ότι ήκουσεν ένα έλαφρόν βόγγον. Έμεινεν ένθαμβος, κ' εκόλλησε τ' αυτί του εις τό στήθος... Όχι, δέν έκαμνε λάθος. Η καρδούλα εκτυπούσεν ακόμη — αλλά τόνον άτονα, ώστε βεβαίως δέν θα έβαστούσε πολλήν ώραν ακόμη.

Έστήριξε την Ίουλιέτταν εις τόν λαϊμόν του άλόγου του, επήδησεν έλαφρά

Άράγε τόν έσυλλογίζότανε ό Γάλας; Η μήπως ήτανε άρρωστος... Άλλά ποτέ δέν έγίνετο λόγος για τόν Γάλα.

Κ' έπερνούσε ό καιρός... Έν τούτοις, από την αντιπαθητική και κατσούφα αυτή γυναίκα, την Άνέττα, ό Μελάνης έπροτιμούσε να καθεται μαζί με τόν κύριον Παλαιστομίδην, μ' όλην την αδιαφορίαν και αυτο του κυρίου.

Ό σοφός τόν άφινε κ' εκαθότανε κοντά του, ενώ έγραφε την «Ίστορίαν των Ίσαύρων» κάπου-κάπου άνεσήκωνε τό κεφάλι του κ' εκύτταζε τό γατάκι μέσα στα μάτια, ενώ ό νοός του έτρεχε να εύρη τόν αυτοκράτορα Λέοντα τόν Ίσαυρον.

Ό καυμένος ό Μελάνης ήτανε τόσο λιμασμένος για χάδια και άγάπες, ώστε έθαρρούσε τότε πως ό καινούριος άφεντικός του τόν εκύτταζε με άγάπην. Άλλά τά βάσανα και οι καιμοί τόν είχαν φρονιμέψη. Δι' αυτό εκαθότανε φρόνιμα-φρόνιμα επάνω στο γραφείον, κ' έγλυφότανε κ' επλυνότανε για να στολιζεται, κ' εφαινότανε τόνον λυπημένος, ώστε, αν τόν έδλέπατε, θα έννομίζατε πως είχαν μαυρίσθ αι τρίχες του από τό πένθος τής μαύρης καρδούλας του.

Μίαν ήμέραν, ό κύριος Παλαιστομίδης, καθώς ήτανε βυθισμένος στην συλλογήν και την μελέτην, έσκούπισεν, από την άφηρημάδα του, την πένναν του εις την γούναν του Μελάνη. Αυτό τό πράγμα τό επήρε κατάρκα ό γατάκος μας.

—Άχ! Γάλα μου, χρυσό μου αδελφάκι! έσυλλογίσθη καταπικραμένος να για ποιόν άνθρωπον σ' έχωρίσθηκα! Αυτός ό κακός άνθρωπος με θαρρεί

εις την σέλλαν, και τότε την έσήκωσεν εις την άγκάλην του. Διηύθυνε τό ζών του με τά κινήματα των γονάτων του, και αυτό, πηδηκτό, έτρεξε με όλην του την ταχύτητα προς τό σπίτι.

Ό σκύλος, όλος χαρά διότι ανεκάλυψε τέτοιο κυνήγι, έχορηγηδούσε, και συγχρόνως εγαύγιζε με μικρά γαυγίσματα.

Τό σπίτι του Τζάκ Χάρδου ήτο εις την κορυφήν ενός μικρού δασωμένου λόφου, κρυμμένο μέσα εις μίαν άλλην φώλην από πρασινάδα. Άν δέν ήσο προεξοχημένος, ήμπορούσεν να περάσθ εις είκοσι βήματα μακρύτερα, χωρίς να τό ιδής.

Ητο πολύ περίεργον σπίτι, όπως αυτά που εκτίσαν άλλοτε οι άποικιοί των Άπωτάτων Δυτικών Πολιτειών. Είς τά μέρη εκείνα δέν είχαν ούτε αρχιτέκτονας ούτε κτίστας. Τά ξύλα όμως δέν έλειπαν. Έκοβαν τά δένδρα και τά έχώριζαν εις κυλινδρικά κομμάτια, σαν μεγάλες και χονδρές φέτες. Έβαζαν αυτά τά κομμάτια επάνω εις τά άλλα κομμάτια, κ' έγέμιζαν τά διάμεσα χωρίσματα με χόμα ή με μικρά πετραδάκια, δια να σχηματίσουν τούς τοίχους άφιναν δε, έδώ κ' εκεί, κάπως εις την τύχην, ανοικτά διαστήματα, τά οποία έγίνοντο παράθυρα. Η στέγη έσχηματίζετο επίσης από ξύλα, αλλά κομμένα με παχύ στρώμα από βάλους γής και με μπερδευμένα κλαδιά. Πολύ συχνά, πρασινάδα, χορταράκια και άνθη ακόμη εφύτροναν έλεύθερα επάνω εις αυτάς τάς ιδιορρυθμούς στέγας.

Είς την αρχήν, ό εκχερσωτής έμενεν εύχαριστημένος με μίαν καλύβαν, με μίαν παράγκαν, όπου κατέφευγε δια να κοιμηθ ή να προφυλαχθ από τηνκακοκαιρίαν. Άργότερα, όσον έμεγάλωνεν ή οικογένειά του, ή καλύβη βαθμηδόν έγίνετο σπίτι, πρωτογενές σπίτι πάντοτε, αλλά αρκετά βολικόν. Τό πάχος των τοίχων έξησφάλιζε τούς ανθρώπους και από τό κρύο και από τήν ζέστην έξ ίσου.

Τό σπίτι τής οικογενείας Χάρδου ήτο πρότυπον εις τό είδος του. Η καλύβη τής αρχής γρήγορα είχαν εξαφανισθ. Ό

Χάρδου, άνθρωπος ενεργητικός, είχαν επιτυχ ή εις την μεγάλην έπιχείρησιν του είχαν εις την ύπηρεσίαν του πολλούς κάου-μπόυς, έπιφορτισμένους να βόσκουν κί να φροντίζουν δια τά αναρίθμητα κοπάδια του. Με την βοήθειαν αυτών των ανθρώπων είχε κτισθ ήληθινοί σπίτι με δύο πατώματα, πάντοτε κατά τόν ίδιον εκείνον ρυθμόν. Μία κοινή αίθουσα, χορησιμεύουσα ως σαλόνι και τραπεζαρία,

«Άνεσήκωσε τό σωματάκι» (Σελ. 44, στ. γ')

κατελάμβανεν όλον τό μάκρος και τό πλάτος τής οικοδομής; δύο θερμάστρα, ή μία εις τό ένα και ή άλλη εις τό άλλο άκρον τής, την θέρμαιναν πλουσιοπάροχα. Είς μίαν γωνίαν, μία ορθοκατέβατη σκάλα έφερε προς τά δωμάτια του ύπνου, τά όποια ήσαν χωρισμένα επάνω κάτω όπως τά αλογοστασια των σταύλων.

«Τής έδειξε τό κοριτσάκι...» (Σελ. 45, στ. γ')

ή μητέρα του μόνη εύρίσκετο εις τό σπίτι. Η γοργά κυρία Χάρδου ήτο λιγάκι κωφή. Μετ' όλίγον μία ήλικιωμένη γυναίκα, ύψηλή, εύθυνη και ρωμαλέα άλόμη, ένεφανίσθη. Η γυναίκα αυτή θα ήτο πολύ ώραία εις την νεότητά τής και δέν έφαινετο διόλου προωρισμένη να ζή εις την καλύβην ενός εκχερσωτού. Είχε τόν άέρα μεγάλης κυράς, μ' όλα τά μισοχωρικά τής ενδύματα.

—Τί τρέχει λοιπόν, Τζάκ; Ό υιός τής τής έδειξε τό κοριτσάκι και διηγήθη πως τό εύρηκε.

—Πιστεύεις πως δέν είνε πεθαμένο; —Είμαι βέβαιος. Άλλά είνε φόβος μην πεθάνη. Από την κατάστασιν τής πληγής του, φαίνεται ότι τό επέταξαν χθές εις εκείνο τό χωράφι.

—Να σκοτώσουν αυτό τό άθώο πλα-

τερον ήσαν προσδιορισμένοι δια την ύπηρεσίαν του σπιτιού. Όλα αυτά έσχημάτιζαν σαν ένα χωριουδάκι αρκετά γραφικόν, εις τό μέσον τής πρασινάδας.

Χωρίς να είνε βουνοδής, όλος εκείνος ό τόπος ήτο αρκετά άνώμαλος και πολύ εύμορφος. Πράγμα δέ σπάνιον εις εκείνα τά μέρη, όπου τό νερό πολύ συχνά λείπει, ένα μικρούτσικο ποταμάκι έπερνούσεν ανάμεσα από τό ράντισο. Τά βουνά εφαινοντο πολύ κοντά, αν και ήσαν εις αρκετά μακρινήν απόστασιν. Ούτε ένα χωριουδάκι δέν έσκιαγραφείτο εις τόν ορίζοντα, ούτε ίχνος πολιτισμού δέν έπαρσσε την απόλυτον γαλήνην του ράντισου. Ό πλησιέστερος σταθμός εύρίσκετο εις απόστασιν πολλών λευγών, και άπετελείτο από όλιγα παλαιοκίττα μόνον. Άκόμη μακρύτερα, προς μίαν άλλην διεύθυνσιν, εις τούς πρόποδας των βουνών, εύρίσκετο έν άλλο μέρος, τό όποιον έγινε τής μόδας τώρα τελευταία, και τό όποιον λέγεται Πηγάδι του Κολοράδου. Εκεί πηγάζουν οι άρρωστοί, να επανορθώσουν την ύγειάν των, αναπνέοντες τόν έξόχως ζωηρόν και καθαρόν άέρα των βουνών.

—Αί, αί! εφώνασε με δυνατήν και ήχηράν φωνήν ό Τζάκ Χάρδου, όταν έφασε πλησίον τής οικίας.

Έπειδή κανείς δέν του άπήνησεν, έπήδησε καταγής, με μυριάς προφυλάξεις, κρατών πάντοτε τό παιδάκι αληντηόν εις την άγκάλην του. Έγνώριζεν ότι ή γυναίκα του ήτο ή εις την σπάνην τής ή εις τό κοτέτσι τής και ότι χωρίς άλλο

ή μητέρα του μόνη εύρίσκετο εις τό σπίτι. Η γοργά κυρία Χάρδου ήτο λιγάκι κωφή. Μετ' όλίγον μία ήλικιωμένη γυναίκα, ύψηλή, εύθυνη και ρωμαλέα άλόμη, ένεφανίσθη. Η γυναίκα αυτή θα ήτο πολύ ώραία εις την νεότητά τής και δέν έφαινετο διόλου προωρισμένη να ζή εις την καλύβην ενός εκχερσωτού. Είχε τόν άέρα μεγάλης κυράς, μ' όλα τά μισοχωρικά τής ενδύματα.

—Τί τρέχει λοιπόν, Τζάκ; Ό υιός τής τής έδειξε τό κοριτσάκι και διηγήθη πως τό εύρηκε.

—Πιστεύεις πως δέν είνε πεθαμένο; —Είμαι βέβαιος. Άλλά είνε φόβος μην πεθάνη. Από την κατάστασιν τής πληγής του, φαίνεται ότι τό επέταξαν χθές εις εκείνο τό χωράφι.

—Να σκοτώσουν αυτό τό άθώο πλα-

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. Ο ΓΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Έπέρασαν πολλές ήμέρες. Ό Μελάνης έμενεν άπορηγόρητος έπεριφρονούσεν τόν λαπά, που του έτοιμάζεσεν ή Άνέττα. Ά! τί άνοστος και τί κακοχώνευτος ήταν αυτός ό λαπάς! Του τόν έδιναν εκεί, μέσα σ' ένα πιάτο, χωρίς ένα βλέμμα, χωρίς ένα καλό λογάκι.

—Φας, δέν φας, έμένα τό ίδιο μου κάνει!...

Καλή-κακή, τροφή τελος πάντων για τό σώμα του του έδιναν. Δέν θα πέθαινε τής πείνας...

Ναί! αλλά ποιος να του δώσθ τροφήν για την καρδούλα του...

Έτέντονε τό αυτάκι του, άμα ό κύριος Παλαιστομίδης έτύχαινε κ' έπρόφερε τό δνομα τής αδελφής του, ή τής άνεψιάς του, τής μικρούλας κυρίας Ίσμήνης. Πάντα έπερίμενε κ' έλαχταρούσε να μάθθ νέα δια τό αδελφάκι του.

«Τί άνοστος αυτός ό λαπάς!...» (Σελ. 44.)

λόγγιον με την Μαργαρίταν του Άγρου, Μικρόν Δόκιμον και Μελαγχροίην Αφροδίτην... -δ' Άγγελος Αύγουστος με τον Άγγελον Προστάτην, Άγγελον του Έλεως, Έαρινην Νεφέλην και Αίγλην της Ελλάδος.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Ναυτοπούλου του Μεσολογγίου ([EE] δια τα χαριτωμένα κλάνατα) Μαρίαν Θ.Μ. (ό θεός σου σε ενέγραψε δια το έτος τουτο...)

61. Δεξιόγραφος. Θά μ' εύρης, φίλε, 'στα πτηνά' Κι' αν μεγαλώσης την ουρά μου Μ' αντωνυμία γνωστή, Τότε να φάξης στα όρυκτα Για ναύρης ποιά 'νε τ' όνομά μου Είς τη στιγμή!

62. Τετραπλοῦς στοιχειόγραφος. Απίεραχτον, ὄλυτα μου, επί της κλίνης κείμει. Μ' εν γραμμασι ολιγώτερον, αρχαία πόλις είμαι... Καί ταύτης δε της πόλεως εν γράμμῳ αν [απαίρεσης].

63. Αναγραμματικός. Το σπιτάκι σου όταν κτίσης Θά με χρησιμοποιήσης... Και σχεδόν εις κάθε μέρος ως σπουδαίον υλικόν.

64. Κενωμένον και άντεστραμμένον έξάγονον. 1.—'Ηλλα να δρέψω ρόδα. 2.—Τα Ψαρά άνεδείξαν η- ρωας. 3.—'Εν Κίνα θανατόνεται ο κόπταν την κοσιόταν του.

65. Ψευδογραφία. ΦΥ ΙΕΟΝ ΔΟΡΟ ΥΧ Ζητείται η ανάγνωσις της επιγραφής ταύτης. 'Εστάλη υπό του Μουσουργού

66-70. Φωνηεντόγραφος. Δι' ενός και του αυτού φωνηεντος, όσασδή- ποτε φοράς επαναλαμβανόμενου, και δια των κάτωθι συμφώνων, αν η τάξις εις έκαστον σωρὸν δύναται να μεταβληθῆ, σχηματίσει πέντε λέξεις:

71-75. Μαγικός άριθμός. Τη άνταλλαγή δύο γραμμάτων έκαστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός αριθμού, πάν- τοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλαι τό- σαι λέξεις:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δέκται μέχρι της 14 Φεβρουαρίου Γ'Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δέον να γράφοι τις λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πολεείται εν τῷ Γραφείῳ μας εις φανέλ- λους, αν έκαστος ποιήσῃ 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

61. Δεξιόγραφος. Θά μ' εύρης, φίλε, 'στα πτηνά' Κι' αν μεγαλώσης την ουρά μου Μ' αντωνυμία γνωστή, Τότε να φάξης στα όρυκτα Για ναύρης ποιά 'νε τ' όνομά μου Είς τη στιγμή!

62. Τετραπλοῦς στοιχειόγραφος. Απίεραχτον, ὄλυτα μου, επί της κλίνης κείμει. Μ' εν γραμμασι ολιγώτερον, αρχαία πόλις είμαι... Καί ταύτης δε της πόλεως εν γράμμῳ αν [απαίρεσης].

63. Αναγραμματικός. Το σπιτάκι σου όταν κτίσης Θά με χρησιμοποιήσης... Και σχεδόν εις κάθε μέρος ως σπουδαίον υλικόν.

64. Κενωμένον και άντεστραμμένον έξάγονον. 1.—'Ηλλα να δρέψω ρόδα. 2.—Τα Ψαρά άνεδείξαν η- ρωας. 3.—'Εν Κίνα θανατόνεται ο κόπταν την κοσιόταν του.

65. Ψευδογραφία. ΦΥ ΙΕΟΝ ΔΟΡΟ ΥΧ Ζητείται η ανάγνωσις της επιγραφής ταύτης. 'Εστάλη υπό του Μουσουργού

66-70. Φωνηεντόγραφος. Δι' ενός και του αυτού φωνηεντος, όσασδή- ποτε φοράς επαναλαμβανόμενου, και δια των κάτωθι συμφώνων, αν η τάξις εις έκαστον σωρὸν δύναται να μεταβληθῆ, σχηματίσει πέντε λέξεις:

71-75. Μαγικός άριθμός. Τη άνταλλαγή δύο γραμμάτων έκαστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός αριθμού, πάν- τοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλαι τό- σαι λέξεις:

76. Ποικίλη Συλλαβική Άκροστιχίς. Η πρώτη συλλαβή της πρώτης των ζη- τουμένων λέξεων, η δεύτερα της δευτέρας και ούτω καθέξής, σχηματίζουν νήσον ευρωπαϊκήν: 1, Δημητριακόν. 2, Περιφρμὸς ἱπποσ. 3, Όφισ. 4, Πνεύμα.

77. Έλλιποσύμφωνον.

Εο - αι - ω - ου - οα 'Εστάλη υπό του Μάρτυρος της Έλευθερίας

78. Γρίφος. βελ Α Η βελ ΣΥ βελ τί; ὦ! βελ βελ βελ 'Εστάλη υπό του Άνδρείου Άνδρίου

ΛΥΣΕΙΣ

515. Καστόρη (κάστωρ, λα.) — 516. Κα- λάμαι (καλά 'μαι.) — 517. Το χαρτί, τα γράμματα, ο γραμματισμένος. 518. ΒΕΝΕΤΙΑ 519. ΠΗΡΑ (ήπαρ) Ε Α Ε Κ Η Μ Α Ρ (ρήμα) Ν Α Θ Α Λ Ι Α Ρ Α Μ Α (άρμα) Ε Α Α Ρ Α Ρ Α Ψ (Ψαρά) Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν 520. — 523. 1, Ζώνς (ΣΥ ΕΖευξες) 2, 'Ηρα ('ΑΡΗΣ...) 3, Παν (κα- κολογίαΝ 'ΑΠόφυγε) 4, 'Αθηνά (ΑΝ Η ΘΑΛεια...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ Ανταλλάσω ταχυδρομικά δελτάρια' το γραμματόσημον επί της εικόνας. Gabriel D. Grimanis. Mételin, (Turquie). (5'—12).

Ε πανερχόμενος εις φίλον κύκλον χει- ρετώ φίλας και φίλους και επαναλαμ- βάνω διακοπήσαν άλληλογραφίαν και άν- ταλλαγήν Μ. Μυστικόν.—'Εκφράζω βαθείαν ευγνωμοσύνην και μυρίας εϋχαριστίας φιλ- τάτω 'Ιαπωνικῷ Χρυσανθέμῳ δι' αληθῶς κολακευτικήν βράβευσιν τετραδίου μου ην άτυχῶς μόλις σημερον έμαθον.—'Επιθυμῶ να μῶθο ψευδώνυμον Δδος Μαρίας Παπαγιάν- νη—Σίφνου—δι' ανταλλαγῆς Μ. Μυστικόν.—Ζητώ σαφεστέρην διεύθυνσιν φίλης Διο- νυσιάδος Πηγῆς.—Χαιρετῶ αγαπητόν Φί- λημα Σηίς και Σαρενάταν τῷ Σοῦμπερ.— Φρῶ—Διάβολος. (5'—13)

Ηλλαξα ψευδώνυμον. Βραβεύω τα Μ. Μυστικά της Διακριθείσης Άρσασειά- δος.—'Ενδοξον Μεσολόγγιον. (5'—14) Φωτογραφικαί μηχαναί από 12 δρ. και άνω. Είς τας έπαρχιας ελευθερίας τε- λῶν. Παρακαταθήκη εν Πειραιῶ, δόδος 'Υψη- λάντου 170. (5'—15)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών ύπερηθείας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παίδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΤΟΣ 28ον.—'Αριθ. 7

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια.) — Γιατί κλαίς; ηρώτησεν ο εύπατρι- δης, ανήσυχος. 'Ο Ουίλ απήντησε, μέσα από τους λυγμούς της πραγματικής λύπης του: — Βλέπω πῶς δὲν με θέλετε πιά μαζί σας. 'Αν με πάτε όπίσω εις τὰ Νιελ- γέρρια, τὸ κάμνετε βέβαια, διότι σκοπεύετε νὰ φύγετε ἀπὸ ἐδῶ ἑλομόναχος, καὶ νὰ εὐ- ρετὲ τὸν Σουρκούφ. Καὶ ὅμως μοῦ εἶχατε υποσχεθῆ πῶς θὰ μ' ἐπαίρνατε μαζί σας.

— Μικρὲ μου Γουλιέλμ, εἶπε με τρυφερότητα ὁ μαρκή- σιος, εἶσαι ἀρκετὰ ἔξυπνος καὶ ἐννοεῖς μόνος σου ὅτι, ἂν αὐτὸς εἶνε πραγματικῶς ὁ σκοπὸς μου, δὲν εἴμπορῶ νὰ σε ἔχω σύντρο- φόν μου. 'Ο,τι εἶνε δυνατόν δι- ἕνα ἄνδρα, δὲν εἶνε δι' ἕνα παι- δάκι, καὶ δὲν θὰ συ, χωρήσω ποτὲ τὸν ἑαυτόν μου, ἂν γίνω αἷτιος νὰ ριφθῆς εἰς τοὺς κινδύ- νους ἐνὸς τόσον τρελλοῦ ἔργου.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε, εἶπε τὸ ἀγόρι. Βλέπετε, σὰς εἶχα μαντεύσῃ. Λοιπόν, εἶνε ἡ σειρά μου τώρα νὰ σὰς ἀπαντήσω ὅτι δὲν θέλω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ Νιελγέρρια. Τώρα ἡ μαρμὰ ἔλαβε τὴν θυσίαν τῆς πιά, κ' ἐγὼ θὰ ἐκοκκινίξω, ἂν ἐμαρτυ- ροῦσα εἰς τὴν 'Αγγιν ὅτι ἐδέ- χθηκα τὴν πρότασιν σας, ὅτι ὑπεχώρησα ἐμπρὸς εἰς τὸν πρῶ- τον κίνδυνον ποῦ ἔβλεπα. 'Αν μὲ φέρετε πίσω χωρὶς νὰ θέλω, ἐγὼ θὰ τὸ σκᾶσω, καὶ θὰ κάμω μονάχος μου αὐτὸ ποῦ δὲν θέ- λετε ἐσεῖς νὰ κάμετε γιὰ μένα.

'Υπῆρχε τόση ἀποφασιστικό- της εἰς τὸ παιδικόν ἐκεῖνο πρό- σωπον, ὥστε ὁ Κλαβαγιάν ἔχα-

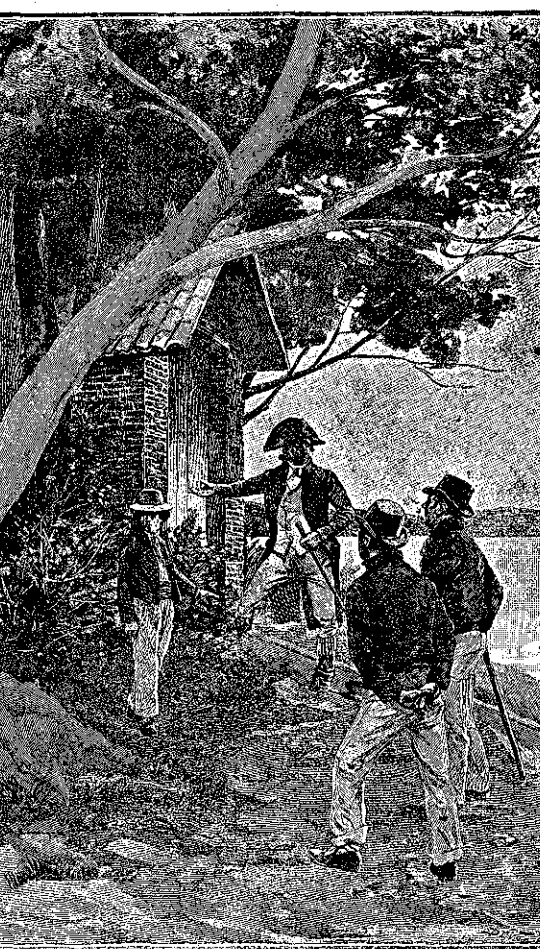
μογέλασε. Ἐκτύπησε φιλικῶς τὸν ὦμον τοῦ μικροῦ. — Καλὰ! εἶπε, βλέπω ὅτι ἔχεις κλί- σιν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα. Ὅπλισόν λοι- πὸν με θάρρος καὶ περίμενε ἔτοιμος τὸ πρῶτον σύνθημα μου. Δὲν θὰ εἶνε εὐκό- λον νὰ ξεφύγωμεν ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν ἐπιτήρησιν. 'Αλλά, αἱ 'Ινδία εἶνε μεγα- λαί' καὶ ἂν ἀκόμα τὰ καράβια τοῦ Τζῶν Μπούλ μᾶς κείψουν, πάλιν θὰ εὐρωμεν

καμιά βάρκα κενῶς ψαρά τῆς Μα- λαβάρης. Τὰ μάτιξ τοῦ Ουίλ ἔλαμψαν με τὰς ὠραίας ἀκτίνας τοῦ θάρρους καὶ τῆς τόλ- μης. — 'Ω! ἐφώναξε' δώστὲ μου γρήγορα αὐτὸ τὸ σύνθημα! Δὲν βλέπω τὴν ὠραν νὰ σὰς δείξω πῶς ἔχω καρδιά. 'Απὸ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν, ὁ νέος εὐ- πατρίδης καὶ τὸ μικρὸ ἀγόρι δὲν εἶχαν πλέον μυστικά μεταξὺ των.

'Ενῶ ὁ 'Ιακώβος ἐμελε- τοῦσε τὸ σχέδιον τῆς φυ- γῆς, ὁ Γουλιέλμος ἐπαίρ- γεν ἀπὸ τοὺς δύο ναύτας, οἱ ὅποιοι ἦσαν καὶ αὐτοὶ σύμφωνοι διὰ τὴν ἀπόδρα- σιν, μαθήματα γυμναστικῆς καὶ ναυτιλίας. Ἡ προθυμία καὶ ὁ ζήλος τοῦ ἀνεπλήρ- ρωσαν τότε τὴν μακρὰν ἐξά- σκησιν, ἡ ὅποια θὰ τῷ ἦτο ἀπαραίτητος εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν.

'Εντὸς ἑλίγων ἡμερῶν ὁ Ουίλ ἔμαθε νὰ κλυμῶα ρωμαλεώτατα μέσα στὰ ὀρ- μητικώτερα κύματα, νὰ σκαρφαλόνη με τὴν ἔλξιν εἰς τοὺς κορμούς των δέν- δρων, νὰ κάμνη κόμβους καὶ ἀμματισιές, νὰ χειρίζε- ται τὸ κουπί ὅπως ὁ ἐμπει- ρότερος τῶν φοιτητῶν τῆς 'Οξφόρδης καὶ τοῦ Καϊμ- πριτζ. Μετὰ δύο μῆνας, ἡ φυσικὴ του εὐλυγισία, με τὴν δύναμιν του ποῦ ἠθ- ἔησε, τὸν εἶχαν κάμνη ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐπίδεξιωτέρους ἀκροβάτας. 'Ο 'Εβέλ, ὁ Βρετόνος ναύτης ποῦ εἶχεν ὑπερητήσῃ, ὑπὸ τὸν Σου- φρέν, τοῦ εἶπεν ἐπίδοκιμα- στικῶς με ἕνα ἀνοικτόκαρδο γέλιο:

— Μωρέ! θὰ μοῦ γίνης

«Εφθασαν κοντὰ εις τὸ σπιτάκι...» (Σελ. 50, στ. γ')